

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Z. M.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt VIII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat M. J. S. od Skarbu Państwa - Sądowi Okręgowemu w L. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 września 2018 r., VIII Ua (...) Sąd Okręgowy w L. zmienił przez dodanie symbolu przyczyny niepełnosprawności zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w L. z 21 marca 2018 r., VII U (...) a w pozostałym zakresie oddalił apelację Z. M. (wnioskodawca), stwierdzając, że Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił odwołanie wnioskodawcy od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw

Orzekania o Niepełnosprawności (WZSON) uznające wnioskodawcę za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, które skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) przez wydanie rozstrzygnięcia o powyższej treści, mimo iż opinie biegłych, na których zostało ono oparte nie zawierały wszystkich istotnych informacji oraz art. 233 § 1, art. 278 § 1 i art. 286 § 1 k.p.c. przez uznanie przez Sąd Okręgowy, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy prawidłowo, podczas gdy Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wszystkich opinii biegłych oraz wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnych biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikował się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej służy usunięciu istotnych wątpliwości interpretacyjnych, ujednoliceniu orzecznictwa oraz wyeliminowaniu orzeczeń oczywiście wadliwych.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to zasadność widoczna od razu (na pierwszy rzut oka), bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać, doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, LEX nr 1823323).

Sąd Najwyższy stwierdza, że istota wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zarzutów skargi w niniejszej sprawie dotyczy faktów, a nie zagadnień prawnych lub wykładni prawa. Należy zauważyć, że sąd powszechny nie ma obowiązku przeprowadzenia wszystkich zgłoszonych przez stronę dowodów, gdy uznaje, że dotychczasowy materiał pozwolił na dostateczne wyjaśnienie sprawy do rozstrzygnięcia. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sytuacja, w której opinia biegłych nie spełnia oczekiwań strony, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości i specjalizacji biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony co do wniosków opinii biegłego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 września 2008 r., I UK 91/08, LEX nr 785520; z 27 września 2018 r., I UK 372/17, LEX nr 2555776).

W świetle przedstawionych argumentów nie można było przyjąć, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przypomnieć należy, że Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy okulisty, kardiologa oraz neurologa w ramach opinii łącznej. Z uwagi na zastrzeżenia wnioskodawcy powołano

kolejnych biegłych tych samych specjalności, którzy przedstawili kolejną opinię. W następstwie kolejnych zastrzeżeń powołano biegłego chirurga naczyniowego, a następnie biegłego ortopedę oraz – uzupełniając – z zakresu diabetologii i kardiologii.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.